

Днесъ като орли се бѣха извили единъ билюкъ жътвари надъ Хаджи Ноювата нива. Карабаиръ цѣлия е на Хаджи Ноя. Пѣха жътваритѣ, цѣль денъ викаха до Бога, но ясниятъ гласъ на Ганка, тъмнооката Хаджи Ноюва лудетина, не прокѣнтѣ надъ изтърпналото прегорѣло жито. Че какъ ще запѣе тя сега, когато цѣлиятъ свѣтъ е потъмнялъ предъ очитѣ ѝ. А то, като погледнешъ наоколо, пакъ сжщото: голѣми нивя, дръвчета, слънце. Само Андрея го нѣма. Ами, че други мжже нѣма ли? Ехъ!

— Андрея ли? Какъвъ бѣше той...

— Свѣтътъ не се е свѣршилъ?

— Е, ти не можешъ съ него да се мѣришь.

.....

— Тѣй мислятъ хората за мене: — какво съмъ азъ — едно дрипаво козарче, което цѣль денъ се катери по дърветата да лови гургуличета отъ гнѣздата и плете кошове за риба. Нека мислятъ. Ще видимъ по-нататкъ. Кжщитѣ и хамбаритѣ на Хаджи Ноя ще запаля!

— Плещишь дивотии.

— Не ме познавашъ ти мене.

— Лесно е кжща да запалишь, ама човѣшко сърце да запалишь е мжчно. Да те видимъ тамъ. Андрея бѣше полудилъ младитѣ. Слушаха го като вѣрни кучета. Че той, ако искаше да ги заведе на бѣлитѣ брѣгове и да имъ каже: скочете отъ канаритѣ, долу има имане, щѣха като слѣпи да се